

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΩΝΟΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Autran)

ΜΑΝΙΩΔΩΣ οἱ ἄνεμοι
ἀπόψε διασχίζου
τὰ κύματα κ' εἰς μέλανας
σκοπέλους καταιγίζου.
Ἄς πνέουσ' ἄς ἀκούεται
ὁ ἄγριός των ἦχος,
σὺ δύνασ' εἰς τὴν κρύπτῃν μου
νὰ κοιμηθῆς ἡσύχως.
Ἦ, ναί' ὑπὸ τὴν ἄπαυστον
βοὴν ἀκτῆς ἐρήμου
κοιμήσου ὑπνον ἤρεμον,
Γαλάτεια λευκή μου.

Ὄταν ὁ Νότος ἀντηχῆ
μετὰ πνοῆς βιαίας,
κρύπτειτ' εἰς κοίλωμα δρυὸς
ἢ πίτυος ἀρχαίας
ἢ εὐπαθῆς περιστερὰ
ὡς ἐν τῇ φωλεᾷ της,
τὴν κεφαλὴν της κρύπτουσα
ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της.
Εἰς τὸ βαθύ μου σπήλαιον
ἐν ἀσφαλεῖ γαλήνῃ,
κοιμοῦ, λευκή Γαλάτεια
καὶ σὺ, καθὼς ἐκείνη.

Δι' ἀπαλῶν σοὶ ἔστρωσα
σινδόνων καὶ ἀνθέων
τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἀνέπαυσας
τὸ σῶμά σου τ' ὠραῖον
καὶ μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα
κ' ἡμίκλειστα τὰ χεῖλη
κλίνω ἔμπρός σου καὶ φιλῶ
τὰ γόνατά σου, φίλη.
Μ' ἄνθη λευκὰ καὶ μέταξαν
σ' ἐστόλισα τὴν κλίνην.
Κοιμοῦ, λευκή Γαλάτεια,
μ' εὐδαίμονα γαλήνην.

Ἡ ὄψις θὰ καθίστατο
ὠρὰ τῆς Ἀφροδίτης,
ἂν ἔβλεπον τὸ σῶμά σου
ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί της.
Ἦ! ἔχεις τόσον εὐπλαστον
κ' ἐπίχαρι τὸ σῶμα
ὥστ' ἐξ ἀγάπης καὶ ὁ Ζεὺς
θὰ ἐφθινεν ἀκόμα.
Ἄς μαίνεται ὁ ἄνεμος
εἰς τὸ κατάλυμά μου
κοιμήσου σύ, ὠραία μου,
λευκή Γαλάτεια μου.

Ὁ φοβερός σου ἐραστής
ἀπὸ τῆς Σικελίας
σὲ κράζει . . . βοέγων τὴν ἀκτὴν
μὲ δάκρυ ἀγωνίας.
Πλὴν ἄφες . . . ἄφες τὸν τυφλὸν
τῆς πυριφλέκτου νήσου
νὰ ἐπαυξάνῃ τῆς ὑγρᾶς
τὸν μυκηθμὸν ἀδύσσου.
Σὺ ὑπὸ ταύτης τῆς φοικτῆς
νυκτὸς τὴν τοιχυμῖαν
κοιμοῦ, λευκή Γαλάτεια,
μὲ ἤρεμον καρδίαν.

Ὅπου τοῦ Πόντου οἱ θεοὶ
συγκατοικοῦν οἱ ἄλλοι
δὲν εἶν' ἡ θέσις μου τρανὴ
κ' ἡ τύχη μου μεγάλη.
Πλὴν ὄλων ὅσοι ἀρχονται
ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος
ἐγὼ σαλπίζω κάλλιον
τὸν στρόμβον, ἐγὼ μόνος.
Ὑπὸ τὸν ῥόχθον τῆς ἀκτῆς
κ' ὑπὸ τῆς μουσικῆς μου
τὸν ἦχον, ὦ Γαλάτεια
λευκή, κοιμοῦ ἐγγύς μου.

Τῶν προσφιλῶν σου ἀδελφῶν
 ὡς τῆς Κυμοδοκείας,
 τῆς Ἀμφιθέης, τῆς Πρωτοῦς
 τῆς πλήρους συμπαθείας,
 ἢ τῆς Τηθύος τῆς καλῆς
 τὸ βλέμμα δὲν μ' ἐλκύει.
 Τὸ ἰδικόν σου φίλημα
 καὶ μόνον μὲ μεθύει.
 Ὑπὸ τὸν ἥγον τὸν βαρὺν
 κοιμοῦ τῆς παραλίας,
 κοιμοῦ, λευκῆ Γαλάτεια,
 μακρὰν ζηλοτυπίας.

Κοιμοῦ· γνωρίζω κάλλιστα
 τὴν θαλασσίαν κοίτην
 καὶ θὰ συλλέξω ἤλεκτρον
 πολὺ καὶ μαργαρίτην
 παρά τι ἀκρωτήριον
 κ' εἰς βάθη ἀσυνήθη
 νὰ στέψω τοὺς βραχίονας
 καὶ τὰ λευκά σου στήθη.
 Τώρα ὑπὸ τὸν θόρουβον
 ἀφρώδους παραλίας
 κοιμοῦ, λευκῆ Γαλάτεια,
 μὲ ὄνειρα εὐλείας.

Ὅταν παρέλθῃ ἡ θύελλα,
 ἀναγεννάτ' ἡ φύσις.
 Αὔριον γῆν καὶ θάλασσαν
 ἠρέμους θ' ἀτενίσσης.
 Καὶ σὺ ἐπὶ τοῦ δίφρου σου
 τοῦ κυανοῦ θὰ κλίνης
 ὡς Θέτις, ὡς βασίλισσα
 ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης.
 Ἄφες τὸ κύμα νὰ ῥοχθῇ
 μακρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου
 καὶ μὲ θοιάμβων ὄνειρα
 κοιμοῦ, Γαλάτειά μου.

(Σμύρνη 1898)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

Ε. Κρελλ. Χ. Σ.